

MOE,zo MOE, waarom ben ik zo moe collega.

In 1989 enthousiast begonnen in het H.v.B.

Nooit geweten dat er achter de muren van dat monumentale gebouw zo'n aparte wereld bestond.

Van "boeven" had ik natuurlijk wel gehoord, eveneens van gevangenisstraffen.

Dat er een splitsing werd gemaakt tussen gevangenis en H.v.B., kort en lang gestraft, open en halfopen, jeugd, vrouwen, E.B.I., T.E.B.I., elektronisch toezicht, Pieter Baan, Mesdag.....art.47 en 120 plaatsing en God weet wat nog meer.....ik kwam in een wereld waarin ik alles mij eigen wilde maken.

Heerlijk gebouw dat Huis van Bewaring met zijn specifieke humor, zijn werkzalen, sport, keuken, bib, bad en werknemers.

Prachtig mooi de trappenhuizen en aankleding van sommige werkruimtes.

In die tien jaar heb ik veel zien veranderen, ben ikzelf ook erg veranderd.

Organisatorisch is er veel veranderd, fusies en wisselingen van directies hebben veel gedaan bij mensen. Ik heb ze langzaam zien opbranden en enkelen uiteindelijk vrijwillig zien vertrekken of herplaatst worden. Ik trok mij dat altijd aan.....kon of wilde het soms niet begrijpen.

Heb mij altijd heel gelukkig geprezen, dat die frustraties mij voorbij gingen, zelfs toen ik op persoonlijk relationair gebied in de problemen kwam heb ik de steun, begrip en opvang van het personeel als zo positief ervaren, dat mijn werkplezier er niet onder geleden heeft.

Jan Handstra

De medische dienst is een hoofdstuk apart. Ik kan me nog de eerste kennismaking herinneren. Ik kwam binnen via de Keizersgracht, toen en nu weer een ingang.....wat een wereld ligt daar tussen.....

"Pantsje Sop" deed open en Hammy Leemburg kwam mij halen, al die deuren, al die sleutels.

Via vlak A-vleugel de luchtplaats, de schijf....al die indrukwekkende trappen omhoog...ik weet nog dat ik erg onder de indruk was van de uitgesleten treden, wat een voetstappen daar niet overheen waren gegaan. De medische dienst was toen daar, waar nu de fitnessruimte / huisvlijt is.

Mijn kennismaking met dr. Velsink, Anneke, Ina, en Jacob, ik kwam tijdelijk ter vervanging wegens ziekte van broeder Lanting. Ik ben nooit meer weggegaan. Wat een fantastisch werkveld, ik kreeg meer uren en begon mijzelf wegwijs te maken in mijn specifieke werkveld.

Enkele cursussen via DJI gedaan en begon mij te beseffen dat ik meer was dan een veredelde dokters-assistente. Ik begon mij te beseffen dat ik nooit goed was ingewerkt, dat er een papieren chaos was en totaal geen leiding. We verhuisden van de nok van het gebouw naar het alkovengebouw.....via de Boomsmagang te bereiken. Daar is eigenlijk het besef van stuurloosheid pas goed begonnen. (1990).

Een of andere architect had de medische dienst naar zijn kunnen ingedeeld, geen overleg met de verpleegkundigen, zodat het gebruik van werkruimten de nodige verhuizingen teweeg brachten.

Jacob vertrok naar Heereveen, Anneke was overspannen, ik snapte er niets van...frustraties van hen bepaalden de werksfeer, Ina vertrok, Jani kwam, Ben kwam en vertrok, Ludo kwam, Gerdat kwam en vertrok, Jeanette kwam en vertrok.....uitzendkrachten....Petra kwam. Frustraties bepalen nog steeds de werksfeer.

Bij de verhuizing werd mij pas echt duidelijk wat een chaos het was op de medische dienst qua instrumentaria, papieren, archief enz. niets in kaart gebracht. Alles op mondelinge basis en wat er was zeer verouderd. Met de botte bijl werden spullen weggegooid, wat er van historische waarde is weggedaan is niet te filmen, een aantal boeken heb ik kunnen redden, die liggen in de "antieke" kast op de medische dienst. Een restant van de verhuisrotzooi ligt nog in de bergruimte van de huidige medische dienst. Deze moet nog steeds opgeruimd worden...een hele doos vol met lab.spullen staat onaangeroerd te staan waar hij staat.....Een poging heb ik ondernomen de boel op te ruimen en ben daar vervolgens maar weer mee gestaakt..WAAROM IK. en wie ben ik om een collega die opdracht te geven..

Stuurloos...langzaam knaagt de frustratie een weg in de weerstand van mijn lichaam.

Papieren, overal papieren, ik word er gek van, ik hou van orde van duidelijkheid....dan maar weer de zaak oppakken, ik heb geprobeerd d.m.v. een grove archivering de zaken wat chronologisch op te bergen.....

WAAROM IK, IK DOE HET ZELF, ik ben de voedingsbodem van mijn eigen frustraties.....de zooi circulaires bundel ik in een map...papieren...overal papieren...ik doe het ook niet meer, WAAROM IK, en wie ben ik om een collega die opdracht te geven.

Collega's komen, collega's gaan, inwerken....hoe, wat, waar,.....ze worden vriendelijk door iemand van PZ onder de deur geschoven, alsjeblieft je nieuwe collega. Niets is geprotocolleerd, dan maar een werkboek ontwikkelen, en die kennis welke ik de afgelopen jaren zelf heb opgebouwd maar verwoorden

zodat ik niet telkens zoveel energie hoef te stoppen in alles maar weer uitleggen.....met het gevaar een virusbesmetting over te dragen naar de nieuwe mensen....HELP ik kan soms mijn sarcasme en cinisme niet meer bedwingen...

Aan alle kanten wordt er aan je getrokken, ik zend signalen uit, probeer een luisterend oor van mijn baas te krijgen, baas, wie is mijn baas...help ik heb geen baas, ik heb geen collega's....uiteindelijk word ik ziek. Jan Bakker, sociaal maatschappelijk werker, ik gooi mijn ziel en zaligheid bij hem eruit, alles levert NIETS op, frustraties, sessies bij een haptonoom. Ik denk wel eens, wat ben ik een sterk mens om steeds weer de draad op te pakken, waar haal ik telkens de energie vandaan om zowel prive als zakelijk door te kunnen gaan. Ik denk dat het te maken heeft met de liefde voor dit specifieke werkveld, ik vind het heerlijk om met deze doelgroep te werken, heb fantastische mensen om me heen op de werkvloer, ieder met zijn/haar eigen stuk frustratie t.a.v. de organisatie, ik hou van het oude gebouw, het geeft mij een soort veiligheid, geborgenheid. Misschien onbegrijpelijk voor een manager in functie, maar mijn sentimentele waarden zet ik voor niemand overboord, dit mag dan tegelijk mijn valkuil zijn, maar ik verdom het hierin te verharderen. Dat zie ik al bij genoeg mensen gebeuren. Mijn betrokkenheid bij de organisatie en naar de mensen voor of achter de deur is MIJN ik, dat is mijn probleem. Dat ik daardoor in conflictsituaties kom heeft ook met een stuk management te maken. Met begeleiding, onthouding van functioneringsgesprekken, dat heeft ertoe geleid, dat de werkinhoudelijke zaken een eigen leven zijn gaan leiden, dit kan en mag niet toegerekend worden op de persoon.

Tijdens mijn afwezigheid veranderen mijn collega's de dienstroosters....mijn functie als aids deskundige, door cursussen van justitie eigen gemaakt, wordt door de toenmalige directie (Renkema./ Rubingh) niet serieus genomen, ik kan daardoor niet naar de (al eerder gemaakte afspraak) bijeenkomst. Gevolg...dienstopdracht te komen werken. Oh, wat was ik boos/ teleurgesteld / verdrietig...later heeft die collega zijn foutieve handeling toegegeven, maar toch voor mij was dit weer een trap naar beneden.

Weer mijzelf een trap onder de kont geven...weer doorgaan....steeds weer het PROBLEEM bij de directie aanklaarten, ik blijf dit doen, net zolang tot ze er schijtziek van worden. Zien jullie dan niet wat er gebeurt, de tandarts, dr Velsink, mijn collega's...alles brand op, we maken elkaar stuk. Wel moet "ik" zo professioneel blijven en goed werk blijven leveren, ik moet mee blijven denken in de ontwikkelingen van de fusie/veranderingen...ach Elly, het valt wel mee, even doorzetten. Snappen jullie dan niet, dat het eens ophoud. Erik Breekveldt trek ik aan het jasje, trekken...ik wurg de man bijna met mijn problemen, Erik voelt zich betrokken en met het fiat van Rubingh begint hij met het in kaart brengen van de problematiek...heerlijk vond ik dat, iemand begreep mijn strijd. Ik begon met het onderbouwen van de noodzaak een coordinatorfunctie te creëren op de medische dienst, dit was volgens mij pure noodzaak, dit was volgens mij de manier om structuur te krijgen, orde duidelijkheid in afstemming qua werkzaamheden, probleemoplossend

t.a.v.dienstroosters/vervanging/verlofaanvraag, intake procedure, verpleegkundig spreekuur, verpleegkundig dossier/kaart, zodat er meer duidelijkheid in overdracht was.....helaas Obe haalt hem weer van de zaak, ik snap het niet meer...ik wil het niet meer snappen...wil ik niet verzuipen dan maar weer een reddingsvest omdoen....sinisme,sarcasme, ik ben niet leuk voor mijn collega's, jammer dan ik moet overleven.

Velsink vertrekt, Hendrickx komt, Ludo overspannen thuis, Petra komt, uitzendkracht komt...

Jani vakantie.....

Elly kan/moet de hele hap inwerken, wegwijs maken in de justitiebrei, ik loop, ik ren, ik regel ik probeer zo goed en objectief mogelijk de mensen te begeleiden.....zend signalen uit naar de directie...help, ik kan uit hoofde van mijn functie geen arts inwerken...stille uit directieregioenen.

Tandarts vertrekt, touwtrekken rondom zijn vertrek, ik word gek van de telefoontjes omtrent zijn vertrek. Wegens ziekte in de Marwei, Petra uitgeleend, ik bel met de geneeskundige inspectie in Den Haag, deel mijn bezorgdheid over de medische zorg...de Marwei heeft die dag alleen een uitzendkracht..ik heb minimale bezetting en Petra ook nog weg..ik draai die dag alleen in de Blokhuispoort.

Frans Hendrickx heeft zich aan die informatie gevoed, conflicten in de communicatieve sfeer. Misverstanden op de werkvloer, er wordt gesuggereerd dat wij (citeer Diny Winkel) een hetse hebben naar de arts, guerrilla achtige praktijken hebben t.a.v. de arts (citeer Evert Duintjer) ik vind deze aantijgingen heel erg, er volgen gesprekken met de leden van het PMT, Obe Veldman en de verpleegkundigen, wat mij het meest raakt, is dat de oorspronkelijke kern van die sessies (= brief van het PMT, waarvan wij als verpleegkundigen ons flink in de zeik genomen voelden) op de achtergrond raakt, en het voornaamste agendapunt blijkt te zijn HOE VERDER<LATEN WE LEREN VAN DE AFGELOPEN PUINHOOP.

Dat ik het als zeer onprofessioneel ervaar van hulpverleners, mij afgewezen en niet gehoord heb gevoeld t.a.v. de problematiek rondom dr.Hendrickx, wat later door Wim van Loon (=psychiater) wel erkend wordt, is voor mij de zoveelste nekslag.

Weer wordt verlangd gewoon doorgaan, zand erover....een nieuwe arts, nieuwe start....
Millennium, door loting aangewezen, daar heb ik geen probleem mee. Wel met de houding
en steun van collega's e. De zin/onzin heb ik onderbouwd bij hoofd informatievoorziening
Spoelsta, Obe Veldman en Gosse Ytsma....niets gehoord op mijn vragen.
Niets qua hulpverlening gevonden in de draaiboeken, bij de breefing 31-12-99 was ik Foxtrot
en moest met Delta communiceren om te testen of de intercom in de cellen millenniumproof
bleken.....Ik heb van 23.55 tot 0.05 op C O-2 (celnr) gezeten en mij werkelijk doodongelukkig
gevoeld. Daaraan vooraf heb ik via een P-mail de directie op de hoogte gebracht van mijn
persoonlijke crisis t.a.v. de samenwerking van de nieuwe arts. J.Pragt, wat bijna tot ontslagaanvraag geleid
heeft. Mijn collegiale instelling heeft mij echter weerhouden...stom eigenlijk van mij....wat bereik ik daar
nu mee, NIETS TOCH.....druppels erbij in een emmer die bijna vol zit.
Over het touwtrekken met de GGD en de organisatie, de informatiestroom daaruit, de O.R.bemoeienis,
een stagiere begeleiden, de opvang en doorverwijzingen op gebrekkige manier en daardoor de conflict
situaties vanuit het PMT.....de steeds groter wordende problemen met de nu zittende huisarts...
te moeten voldoen aan de verwachtingen van de organisatie, die Erik Breekveldt weer op de zaak
gezet hebben, want nu is blijkbaar (dit w.s. ook zichtbaar geworden na de sessies met Dhr.v.d.Broek)
de noodzaak van structuur ~~doorgedrongen~~ in hogere regionen...HOERA....maken de rekbaarheid
van mij miniem. Ik ben op, ~~moe~~, kom om in het werk en het ergste vind ik nog, dat er gedetineerden
qua zorg tekort wordt gedaan.
De medische dienst in de Blokhuispoort moet aan een inhaalslag van misschien wel 20 jaar, dit kan
niet in een tijdsbestek van een maand of zo. Men dringt aan op haast, neemt aan dat die structuur
er wel in de Marwei is, wil dit zo snel mogelijk integreren, de Blokhuispoort geeft immers de
meeste knelpunten, de Blokhuispoort is toch lastig, zij ventileren alles toch naar de directie.....
Ik voel me verantwoordelijk, ja dat is zo, ik presenteer mij als aanspreekpunt, ja dat is zo,
ik voel mij betrokken, ja dat is zo, ik loop stuk, ja dat is zo, ik vind het wel een heel goedkoop
excuus te suggereren, dat juist die betrokkenheid deels eigen schuld is aan de emotionele
crisis waarin ik nu verkeer.
Elly (16-01-2000)